

1233453 robota

Herrixka txiki batean, okindegi baten eta ezkiz betetako plaza baten artean, 1233453 izeneko robot bat bizi zen.

Izena luze samarra zenez, denek Hiru esaten zioten.

Hiru sei urtekoa zen. Sei urte igaro ziren lehen aldiz piztu zutenetik, eta ordutik jendeari laguntzen aritu zen.

Goizero, eguzkiak antena ukitzen zionean, argi urdinezko begiak ireki eta esaten zuen:

—Bip-bip! Nork behar du laguntza?

Astelehen batean, Margarita andreak ezin zituen azokako poltsa guztiak eraman.

—Nik lagunduko dizut! —esan zuen Hiruk.

Metalezko besoak luzatu, poltsak hartu eta etxeraino eraman zizkion.

Gero, Jan aurkitu zuen eskolaren aurrean. Bizikletaren gurpil bat askatuta zuen.

—Nik lagunduko dizut! —esan zuen Hiruk.

Bihurkin itxurako hatz batekin, gurpila berehala estutu zuen.

Geroago, okinaren katua zuhaitz batera igo zen eta ezin zuen jaitsi.

—Nik lagunduko dizut! —esan zuen Hiruk.

Hankak bi eskailera balira bezala luzatu eta katua kontu handiz jaitsi zuen.

Hiruk egun osoan jarraitu zuen laguntzen. Plazako loreak ureztatu zituen, errekara eroritako pilota bat atera zuen eta Mikel aitonaren betaurrekoak aurkitu zituen banku baten azpian.

Baina iluntzen hasi zenean, bular barruan zarata arraro bat entzun zuen.

—Bip… bip… biiip…

Antenako argia keinuka hasi zen. Hiruk oinez jarraitu nahi izan zuen, baina hankek ez zioten erantzuten.

—Nork behar du… lagun… tza? —xuxurlatu zuen.

Eta lurrean eseri zen.

Margarita andreak ikusi zuen lehena.

—Orain zuk behar duzu laguntza.

Berehala deitu zien besteei. Jan tresnen bila joan zen. Okinak manta bat ekarri zuen. Mikel aitonak Hiruren kargagailua aurkitu zuen, tailerrean ahaztuta.

Denon artean, entxufe batera konektatu zuten.

Handik gutxira, antenako argi urdina piztu zen.

—Bip-bip! —egin zuen Hiruk—. Badabil berriro!

Denek txalo egin zuten.

—Ez nekien nik ere laguntza eska nezakeenik —aitortu zuen robotak.

—Denok behar dugu noizbait —azaldu zuen Margarita andreak.

Hurrengo egunean, Hiru kalera itzuli zen. Plaza garbitzen eta jostailu bat konpontzen lagundu zuen. Baina bateria jaisten hasi zitzaionean, gelditu egin zen.

—Orain pixka batean atseden hartuko dut —esan zuen.

Janek tokia gorde zion bankuan. Okinak torloju kurruskariz betetako katilu bat ekarri zion, Hiruren gozoki gogokoenak baitziren.

Hiruk lagundu zituen pertsona guztiak begiratu eta gauza garrantzitsu bat ulertu zuen: laguntzea ez zen dena bakarrik egitea.

Egun hartatik aurrera, goizero antena altxatu eta galdetzen zuen:

—Bip-bip! Nork behar du laguntza?

Eta gero eransten zuen:

—Nik ere behar badut, esango dizuet.